

El Viatge de Tomás: Un Amor Perdut i Retrobat

By litlab with ChatGPT

Capítol 1: La Carta Misteriosa

El sol es pon a dalt les agulles del pinar que bordejava el petit poble coster de Calella. Les imatges del dia s'estaven difuminant, donant pas a les siluetes indistintes dels edificis, l'aigua fent remolí contre les roques i el soroll distant dels vaixells, retornant al port per a escapar de la imminent nit marina. Al costat de la finestra, es trobava Tomás, qui semblava tan immòbil com la vetusta roca que s'aixecava al costat de la seva petita casa.

Tomás era un home petit, amb una mirada profunda i un cabell encanutit que reflectia el pas dels anys i experiències comunicades amb una honestedat crua. Sota la seva túnica desgastada però ben conservada, hi pulsava un cor fort encara que, com l'home, estava cansat. L'ona del mar, la xillada del vent, el so rítmic del seu pols; eren els únics sons que interrompien el seu silenci.

Aquella tarda Tomás havia rebut una carta sense remitent. La cal·ligrafia pobra en una mica més que un gessamí recordava inconfusiblement a una persona que havia format part de la seva vida fa molts anys. L'enigma es trobava no només en qui l'enviava, sinó també en com havia arribat fins aquell preuatúbic i oblidat indret; aquella carta semblava ser un missatge d'un passat que havia preferit oblidar. La resiliència del paper semblava contrastar amb la fragilitat de Tomás.

Amb la carta en la mà, els records van començar a afluir com una marea impetuosa que es precipita terra endins des del cor de l'oceà. Era una marea de records amargs i dolços, punxants i suaus.

Tomás recordava uns cabells tan rojos com les flames, uns ulls tan blaus com el cel d'estiu, i un somriure que podria il·luminar la nit més foscura. Tot plegat era una imatge tenyida pel pas del temps, però ara, amb la carta a la mà, la imatge semblava prendre vida novament. Aquella noia, amb el seu somriure radiants, era la Mar. Mar, la dona que

Tomás havia estimat amb tota la seva ànima, però de la qual es va separar de manera tràgica.

A mesura que la imatge de la Mar tornava a la seva ment, es va adonar que el amor i la nostàlgia, com el mar, tenen una manera capritxosa de retornar a les costes de la memòria. Aquell amor etern, ara perdut però mai oblidat, tornava insistentment en les onades de la reminiscència. I amb aquest retorn, venien no només els records bonics, sinó també la culpa, els arrepentiments i les oportunitats perdudes.

El cor de Tomás es va inflar dins del seu pit antic i cansat. Desitjava amb una força gairebé insuportable no haver perdut mai l'amor de la seva vida. Però també se sentia com si estigués a punt d'emprendre un nou viatge, una nova aventura. Un viatge per trobar la Mar, per comprendre que havia passat i per què. Aviat, ja fos dirigit pel destí, pel arrepentiment, o simplement per la necessitat de tancar aquest capítol de la seva vida, Tomás sabia que hauria d'iniciar aquest viatge. Perquè l'amor verdader no moren mai, es transforma, evoluciona, però roman inalterada pel pas del temps.

Els ocres tons de la posta de sol ara havien cedit el pas a la nit, el cel esvestit d'estrelles. Malgrat la fredor que s'anava apoderant de la nit, un foc nou crepitava dins de Tomás.

“Mar”, va murmurar suament, com si l'estigués cridant des de l'altre banda d'una vall immensa. “Mar, allà vaig. A buscar-te. A buscar-nos.”

Tomás es va posar de peu i va tancar la finestra, els seus ulls eren ara dos fars en la foscor. Va posar la carta a sobre la taula i es va dirigir cap a la porta. Eren moltes les incògnites, moltes les por, però alhora existia una estranya calma. I en el silenci de la nit, a la vora de l'oceà, es feia palesa una veritat: l'amor no entén de distàncies ni de temps. No mor amb els anys ni s'oblida amb els quilòmetres. El amor, així com el mar, sempre torna a casa. Sempre troba el seu camí.

Aquest seria l'inici del viatge de Tomás. Un viatge cap al passat, cap al

perdó i cap a l'amor perdut i, potser, retrobat.

